

УДК 35.081

Шевченко Сергій Олексійович

завідувач кафедри філософії, соціології державного управління
Дніпропетровського регіонального інституту державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України,
доктор наук з державного управління, доцент

**УДОСКОНАЛЕННЯ КОНТРОЛЮ В ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ:
ІНТЕРПРЕТАЦІЙНА МОДЕЛЬ**

Анотація. Проаналізовано процесуальні підходи до здійснення функції контролю як процесу, явища й функції, що має бути законодавчо визначена й урегульована. Наголошується, що на сучасному етапі реформування державного управління особливої ваги набуває інтерпретаційне й соціальне значення контролю як передумова законності і коригування поведінки контролюваного об'єкта.

У сучасних умовах розвитку державного управління в Україні контроль має набувати все більшого соціального спрямування, маючи на меті досягнення позитивного соціального ефекту. Зроблено висновок, що з позиції соціального управління новий «інтерпретаційний» підхід є найбільш змістовним і спрямованим, передбачає консенсус усіх учасників процесу управління, узгодження інтересів, загальну відповідальність.

Ключові слова: державне управління, соціальне управління, контроль у державному управлінні, соціальний контроль, громадянське суспільство, інтерпретаційна модель контролю.

**Шевченко С. А. Усовершенствование контроля в государственном
управлении: интерпретационная модель**

Аннотация. Проанализированы процессуальные подходы к осуществлению функции контроля как процесса, явления и функции, которая должна быть законодательно определена и урегулирована. Отмечается, что на современном этапе реформирования государственного управления особое значение приобретает интерпретационное и социальное значение контроля как предпосылка законности и корректировки поведения контролируемого объекта.

В современных условиях развития государственного управления в Украине контроль должен приобретать все большую социальную направленность с целью достижения положительного социального эффекта. Сделан вывод, что с позиции социального управления новый «интерпретационный» подход является наиболее содержательным и направленным, предусматривает консенсус всех участников процесса управления, согласование интересов, общую ответственность.

Ключевые слова: государственное управление, социальное управление, контроль в государственном управлении, социальный контроль, гражданское общество, интерпретационная модель контроля.

**Shevchenko S. O. Improvement of control in public administration:
interpretation model**

Annotation. Functions of control as the process and phenomenon have been analysed and should be judicially determined and well-regulated. Interpretation and social value of control as pre-condition of legality and correction of the controlled object acquires special attention at the modern stage of reformation of public administration. Positive social effect

should be the main objective of control and it has to be socially oriented at the current development of public administration in Ukraine. It was concluded, that new «interpretation» approach is the most substantial and socially-oriented, it foresees the consensus of all participants of process of administration, mutual consent and common responsibility.

Keywords: *public administration, social administration, control in public administration, social control, civil society, interpretation model of control.*

Постановка проблеми у загальному вигляді. Теоретико-методологічне та практичне дослідження застосування контролю в державному управлінні й державній службі є важливим і самостійним напрямком досліджень у галузі «Державне управління». Це зумовлюється насамперед важливістю аналізу чинного правового забезпечення державного управління, вироблення процесуального змісту його дотримання в період реформування публічної служби та державного управління в Україні, оскільки від ефективності роботи державного апарату в Україні залежить передусім зростання якості життя, матеріального рівня українських громадян, авторитет країни у світовому співтоваристві. Потреба підвищення ефективності управління на державному та місцевому рівнях актуалізує проблему підвищення ефективності функції контролю в центральних і місцевих органах влади.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Істотний внесок у розуміння бюрократичної моделі контролю, її дисфункцій і проблем зробили зарубіжні вчені Ф. Тейлор, А. Файоль, М. Вебер, П. Блау, П. Бурдьє, З. Бауман, А. Гоулднер, М. Крозьє, Р. Мертон, П. Селзник та ін. Над цією ж проблемою в Україні працюють Н. Нижник, В. Авер'янов, І. Бутко, О. Власенкова, Ю. Оболенський, М. Снітчук, А. Крусян, В. Ортинський, О. Макаренко та ін.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Однак правовий аналіз сучасної нормативної бази України щодо контролю в державному управлінні має бути узагальнений з погляду процесуального, практичного державного управлінського змісту. Це дозволяє з використанням різних методик, технік, засобів, прийомів, зокрема й нових,

вийти на розуміння нового змісту функції контролю в процесі державного управління в Україні.

Формулювання цілей статті. Мета статті – аналіз процесуальних підходів до здійснення функції контролю, зокрема його вдосконалення, у державному управлінні на основі інтерпретаційної моделі.

Виклад основного матеріалу. Конституція відіграє важливу роль у формуванні правових засад державного управління. Органи державного управління мають виконувати закони й нормативно-правові акти та самі уповноважені видавати й контролювати виконання нормативно-правових актів. Традиційно контроль визначається як процес забезпечення досягнення організацією своєї мети, що складається зі встановлення критеріїв, визначення фактично досягнутих результатів і здійснення корективів у тому разі, якщо досягнуті результати суттєво відрізняються від установлених критеріїв [2, с. 293].

Найважливіше завдання контролю – попереджати можливі упущення й помилки, спонукати посадових осіб до добросовісного виконання службових обов'язків, сприяти підвищенню особистої відповідальності кожного за доручену ділянку роботи [3]. Контроль виступає як один з основних видів діяльності держави, контроль є функцією управління, етапом управління, а органи контролю є практично в усіх країнах з ринковою економікою. Потреба в таких органах, які б забезпечували з позицій інтересів суспільства, держави і громадян контроль за діяльністю апарату державного управління, буде перманентною.

Саме тому при внесенні змін до Конституції України слід одночасно вносити зміни до інших законодавчих актів, аби уникнути законодавчих колізій. Це особливо важливо для України, де триває перманентний процес реформування законодавства, розгортається чергова політична реформа, а на порядку денному – реформа адміністративна та адміністративно-територіальна, яка також призводитиме до змін в Основному Законі країни.

Актуальним залишається вирішення проблеми соціального характеру та соціального призначення контролю.

Одним із недоліків нинішньої системи контролю є те, що тією чи іншою мірою контроль здійснюють усі суб'єкти державного управління, оскільки в межах своєї компетенції контролюють виконання ухвалених рішень, дотримання законодавства в діяльності всієї системи, окремої галузі чи структурної управлінської ланки. Такий контроль може стосуватися як внутрішніх, так і зовнішніх аспектів управлінської діяльності.

Важливою складовою забезпечення конституційних засад у державному управлінні є дотримання законності та правопорядку в країні, принципів та порядку контролю. Завданням контролю в системі органів виконавчої влади є, зокрема, забезпечення неухильного дотримання норм Конституції України, законодавчих актів, наказів, інших нормативних документів усіма органами і підрозділами органів виконавчої влади, кожним працівником, сприяння досягненню високих результатів службової діяльності, не лише фіксація, а інтерпретація отриманих управлінських результатів.

Існують політичні, економічні, організаційні, ідеологічні передумови законності. На сьогоденному етапі розвитку української державності важливим є посилення контрольних передумов законності, а саме розширення режиму демократії та зростання гласності в роботі центральних, інших органів державної виконавчої влади та місцевого самоврядування. Контроль має стати ідеальною моделлю коригування поведінки контрольованого об'єкта.

Низький рівень професіоналізму державних службовців об'єктивно сприяє поширенню такого негативного явища, як корупція. Новий державний службовець – не просто виконавець наказів, він має бути ще і людиною підприємницького складу розуму – не в сенсі особистого збагачення, а в здатності втілювати економічні методи й підходи до вироблення та реалізації

державно-управлінських рішень. Визначальними характеристиками кадрів стають компетентність і професіоналізм, уміння забезпечити обґрунтованість і стратегічний характер розроблених ними рішень, персональна відповідальність.

Корупції сприяє соціальна ситуація в державі, слабкий контроль за управлінськими кадрами з боку органів контролю, численні прогалини в законодавстві. Прогалини означають повну або часткову відсутність необхідних правових норм у сфері державного управління. Причинами таких прогалин є:

- невміння або небажання органів державного управління відбити в нормативно-правових актах різноманіття сучасних управлінських ситуацій та суспільних відносин, що вимагають нормативно-правового регулювання;
- невміння органів державного управління спрогнозувати виникнення нових ситуацій у результаті постійного розвитку суспільних відносин, мислити стратегічно, на випередження, уникати правових колізій у майбутньому та застосувати до них управлінські та контрольні дії;
- змістовні, процесуальні та інші прорахунки органів державного управління, допущені під час розроблення нормативно-правових актів і використання функції контролю.

В Україні нагальною постає проблема налагодження відомчого і надвідомчого контролю. Його сутність полягає в тому, що суб'єкт контролю здійснює облік і перевірку того, як контрольований об'єкт виконує покладені на нього завдання і реалізує свої функції. Посилення ефективності контролю безпосередньо пов'язане не лише з адміністративною реформою, посиленням громадського контролю над діяльністю органів державної виконавчої влади, упровадженням інтерпретаційної моделі контролю, а й з реформуванням органів внутрішніх справ, прокуратури, судовою реформою. Концептуальні підходи до реформування прокуратури та судів в Україні лише розробляються та впроваджуються.

Самостійність контрольної функції дає можливість виокремити її з-поміж інших функцій державного управління і залежно від вирізнення певних її характеристик класифікувати на види.

На сучасному етапі державотворення в Україні проблема контролю набуває виняткового значення, оскільки він допомагає досягненню стабільності й сприяє динамічному розвитку громадянського суспільства. Контроль за діяльністю органів публічної влади, державних чиновників є неодмінною складовою демократії. Сьогодні йдеться про формування нової гілки влади – контрольної, особливістю якої є комплексне здійснення її різними органами, що переслідують єдині завдання, цінності, норми.

Інститути громадянського суспільства мають контролювати органи влади, підвищувати їх відповідальність перед громадянами за ухвалені рішення, процес їх упровадження та отриманий соціальний ефект.

Світова практика показала, що громадський контроль є невід'ємною частиною громадянського суспільства, а його відсутність чи мінімальний вплив указують на безправність основної маси населення перед свавіллям владних структур. Соціальне управління також включає в себе контрольний чинник, без якого неможливий соціальний процес і соціальний прогрес. Тому всебічний контроль, прозорість і відкритість роботи виконавчих та інших структур державного управління вже закріплені законодавчо як демократичний принцип діяльності цих органів. Функція соціального контролю полягає в спрямуванні процесу управління на встановлення ідеальної моделі коригування поведінки підконтрольного соціального об'єкта. Головною метою цієї функції є реалізація соціального управління згідно із заданими параметрами, проміжними та остаточними результатами, запобігання відхилень діяльності суб'єкта управління від визначених управлінських меж, траєкторії та змісту, а при виявленні аномалій – приведення управлінської системи в стійкий стан за допомогою всіх наявних соціальних регуляторів.

Як і державний, громадський контроль базується виключно на нормативно-правових засадах. Сучасна українська система управління й контролю – типowo веберівська: всі органи контролю – особливо у виконавчій владі – працюють передусім із документами. Така система контролю вироджується в ірраціональну, перешкоджаючи розвиткові суспільства і держави [1], оскільки все більше відхиляється від узгодження інтересів і вимог, що виникають у ході соціальних взаємодій держави з громадянами. Управлінський контроль не може обмежуватися лише контролем за виконанням документів, а має набувати все більшого соціального змісту, зосереджуючись на досягненні позитивного соціального ефекту. Він має бути всеосяжним і здійснюватися в комплексному порядку.

Ефективність системи контролю характеризується такими параметрами: стратегічна спрямованість; орієнтація на результати; інтерпретація отриманих результатів; своєчасність; гнучкість; простота; економічність контролю (переваги від контролю мають бути більшими ніж витрати на його здійснення). Важлива умова ефективності обліку в органах виконавчої влади – його оптимальний обсяг. Надлишок даних ускладнює процес переробки інформації, а нестача її не дає можливості ухвалити правильне рішення. Перспективним напрямком удосконалення обліку в органах виконавчої влади є широке застосування електронно-обчислювальної комп'ютерної техніки.

Досвід управління переконує в потребі виробити в кожному органі управління, у роботі кожного керівника систему здійснення попереднього, поточного та підсумкового контролю. Метою попереднього контролю є реалізація певних правил, процедур і ліній поведінки вже на стадіях планування і вироблення управлінських рішень, виваження їх реалістичності щодо людських, матеріальних і фінансових ресурсів.

Поточний контроль здійснюється безпосередньо в ході проведення робіт, виконання програми. Об'єктом контролю постають працівники,

суб'єктом – безпосередні керівники. Регулярна перевірка роботи виконавців, аналіз проміжних результатів, спільне обговорення проблем, що виникають, а також пропозицій, спрямованих на їх розв'язання, дають можливість своєчасно внести потрібні корективи, створити умови для виконання рішень і планів своєчасно і повним обсягом.

Підсумковий контроль здійснюється після виконання певної програми. Його метою є врахування практики виконання рішень і завдань, отримання інформації, потрібної для планування аналогічної роботи на майбутнє; оцінювання й винагорода виконавців за фактичні результати; оцінювання якості самого управлінського рішення чи програми з погляду їх обґрунтованості, реалістичності та конкретності. Реалізуючи практичні завдання управлінської діяльності, важливо чітко уявляти і якнайповніше враховувати й забезпечувати умови успішного здійснення контролю, перевірки виконання актів, наказів і розпоряджень, доручень, завдань тощо.

Однією з найважливіших з цих умов є якісна підготовка управлінських рішень, планів, програм та інших документів, їх обґрунтованість, конкретність [6], зрозумілість, соціальна спрямованість. Практика переконує в тому, що не слід захоплюватися кількісним аспектом під час видання письмових управлінських рішень. Нові накази, інші рішення з одного й того ж питання слід видавати чи ухвалювати лише тоді, коли виконано попередні, або в разі, якщо виникли істотно нові обставини, які вносять докорінні зміни в їх виконання.

Компетентно ухвалене рішення означає, що воно прийняте (видане) у межах повноважень органу чи керівника, а його зобов'язувальні пункти не порушують повноважень і прав інших органів і організацій, керівників, законних прав громадян й адресовані органам і особам, які мають повноваження та обов'язки щодо їх виконання.

Обґрунтованість управлінського рішення означає його всебічну виваженість, відповідність чинному законодавству, узгодженість із

рішеннями органів управління вищого рівня та з положеннями попередніх власних рішень. Вона означає також повне врахування як назрілих потреб, так і реальних можливостей (матеріальних, фінансових ресурсів, людських сил), наявних внутрішніх і зовнішніх умов для реалізації, аргументованість і переконливість змісту рішення (програми, завдання). Обґрунтованість управлінського рішення значною мірою забезпечується на стадії попереднього контролю.

Чинна нині система доручень призводить до формального ставлення до прийняття і виконання виданих актів. Через неї за допомогою вищих посадових осіб держави керівники підрозділів, головні спеціалісти різних органів виконавчої влади часто переслідують особисті та партійні, корпоративні цілі, зводять між собою рахунки, перекладають відповідальність за виконання управлінського рішення на інші органи влади, уникаючи відповідальності.

Необхідною умовою здійснення контролю є своєчасне доведення управлінських рішень, розпоряджень, наказів до виконавців, структурних підрозділів, яких вони стосуються, роз'яснення їх мети, змісту, шляхів реалізації. З цією метою використовуються:

- вручення копій письмових документів виконавцям та іншим зацікавленим особам, органам і організаціям, підрозділам;
- оприлюднення наказів та інших рішень на дошках (стендах) оголошень;
- опублікування найважливіших з них у центральних, місцевих і багатотиражних газетах, через інші засоби масової інформації;
- виступи керівників центральних і місцевих органів, підприємств і організацій;
- ознайомлення з рішеннями та способами їх реалізації на оперативних, виробничих нарадах, а також під час навчання персоналу тощо.

Доведення управлінських рішень до виконавців, членів колективів відіграє значну роль і в забезпеченні зворотного зв'язку, виявленні ставлення персоналу до того чи іншого рішення, вивченні і формуванні громадської думки.

Часто в органи управління нижчого рівня, на підприємства, в організації надсилаються обов'язкові для виконання рішення органів вищого рівня – міністерств, місцевих державних адміністрацій чи місцевих рад, керівництва об'єднань, видані в межах їх компетенції. Надходять і запити та звернення народних депутатів України та депутатів місцевих рад. Вони, як правило, беруться на контроль.

Відповідальність за виконання несуть особи, зазначені в самому рішенні, наказі, і безпосередні виконавці. Щодо документів органів вищого рівня, то відповідальність за їх виконання несуть працівники, визначені в резолюції керівника, а якщо в резолюції названо кількох виконавців, відповідальною є особа, визначена в резолюції першою.

Висока ефективність контролю досягається шляхом комплексного використання його різноманітних методів [4-7], до яких належать:

- зіставлення досягнутих результатів (зокрема й проміжних) з установленими стандартами – конкретними цілями, визначеними управлінським рішенням. При цьому важливо визначити, якою мірою досягнуті результати збігаються (чи відносно збігаються) з очікуваними, запланованими; наскільки значними є відхилення між ними; чи є потреба вжиття термінових або додаткових заходів з метою виправлення становища;
- порівняння досягнутих результатів з аналогічними результатами іншого органу влади, діяльність якого є кращою у тій чи іншій галузі (напрямку) управління за той же період;
- безпосередні спостереження керівника або спостереження, що проводяться за його дорученням;
- аналіз та узагальнення у встановлені терміни інформації

виконавців про стан виконання визначених завдань. Необхідна умова ефективності – неприпустимість перекручування інформації, вимогливість до її своєчасності та об'єктивності;

- індивідуальні співбесіди з виконавцями, керівниками відповідних підрозділів органів і організацій;

- вимірювання результатів, що дають можливість визначити, якою мірою дотримуються встановлені стандарти, показники. Вони здійснюються на основі вибору одиниці вимірювань (грошова одиниця, відсоток, фізичні одиниці, співвідношення, пропорції компонентів тощо);

- періодичні цільові або комплексні перевірки організації та стану виконання планів, програм, завдань і доручень безпосередньо на місцях – на підприємствах, у філіях, підрозділах та на інших ділянках;

- розгляд роботи (заслуховування звітів виконавців і керівників підрозділів, служб) на оперативних, виробничих нарадах, зборах колективів, засіданнях керівних або колегіальних органів щодо виконання рішень, визначених завдань із відповідною оцінкою проведеної роботи та її виконавців (із залученням громадськості, незалежних експертів, засобів масової інформації тощо).

Нині відбувається активний пошук альтернативних підходів до розуміння управлінської функції в сучасній дійсності. Імовірно тому новий підхід, що був покликаний в управлінській науці на зміну старому системно-функціональному, багато фахівців називають «інтерпретаційним». Сутність його полягає в тому, що він «дозволяє структурувати управлінські процеси за допомогою дослідження різних поглядів і позицій, а основна увага надається власне процесу здійснення (рішення) управлінських завдань, що розуміється як неперервне уточнення і вдосконалення цілей» [1]. Сьогодні потрібна трансформація не лише бюрократичного апарату, але й активізація всього населення, аби воно могло узяти на себе функції з інтерпретаційного контролю і самоконтролю як соціальні функції.

Комунікаційна система, що забезпечить реалізацію інтерпретаційного контролю, має бути масовою, включаючи засоби масової інформації як готові комунікаційні мережі зі значним впливом і доступом значної частки населення. Слід зазначити, що ЗМІ в Україні почали здійснювати інтерпретаційний і дискурсивний контроль управлінських рішень, хоча він не завжди ефективний через їх значну залежність від влади та бізнесу.

Головне з позицій інтерпретаційної моделі контролю полягає в досягненні консенсусу всіма учасниками комунікації з того чи іншого проекту управлінського рішення на основі обговорення безлічі основних і другорядних інтерпретацій [1]. У процесі управлінської взаємодії, діалогу громадяни спроможні корегувати пропоновані владою проекти управлінських рішень, вносити свої альтернативні проекти на обговорення і спільно з керівниками на умовах консенсусу здійснювати процес його реалізації та контролю.

Важливо підкреслити, що йдеться про можливість досягнення «консенсусного діапазону», у межах якого кращий варіант управлінського рішення міг би влаштувати зацікавлені сторони і стати основою для його реалізації.

Загалом на основі пропонованого нами підходу в управлінні і контролі можна сконструювати нову управлінську реальність, що допоможе усунути суперечності між керівниками і керованими, використовувати інші технології управлінського контролю. В інтерпретаційній моделі контролю управління втрачає свій класичний зміст: це не односторонній процес цільової дії суб'єкта управління на об'єкт, навіть із наявністю зворотного зв'язку у вигляді індикатора ефективності управлінських дій. За допомогою такої системи контролю можна виявити результати впливу суб'єкта на об'єкт, а також допущені відхилення від рішень. Сприяти своєчасному усуненню недоліків, як нами вказувалося вище, – одне із нагальних завдань контролю.

У разі реалізації інтерпретаційного контролю управління трансформується в процес узгодження цілей всіх учасників комунікації. Тобто на відміну від колишньої моделі управління і контролю, заснованих на об'єктних для суб'єкта відносинах із відповідними їм субординацією, ієрархією, імперативними розпорядженнями і т. ін., інтерпретаційна модель базується на суб'єктних для суб'єкта взаємодіях і спрямована на соціальний ефект. У інтерпретаційній схемі масової комунікації всі зацікавлені актори є рівноправними учасниками управлінського і контрольного процесу.

Висновки з даного дослідження. Отже, контроль є і функцією управління, і його етапом. Як функція управління, контроль важливий не як мета, а насамперед для успішного здійснення самого процесу державного управління.

На сучасному етапі реформування державного управління особливої ваги набуває інтерпретаційне і соціальне значення контролю, його існування як передумови законності, коригування поведінки контрольованого об'єкта. Контроль не може обмежуватися лише контролем за виконанням документів, а має набувати все більшого соціального змісту, зосереджуючись на досягненні позитивного соціального ефекту.

Перспективи подальших розвідок. Новий «інтерпретаційний» підхід прийшов на зміну старому – системно-функціональному, технологічному. З позицій соціального управління він має найбільш відповідний зміст і спрямованість, передбачаючи консенсус усіх учасників процесу управління, узгодження інтересів і загальну відповідальність.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Аляев А. Контроль в государственном управлении: становление интерпретационной модели / А. Аляев // Власть. – 2008. – № 5. – С. 53-56.
2. Малиновський В. Я. Державне управління : навчальний посібник / В. Я Малиновський. – Вид. 2-ге, доп. та перероб. – К.: Атіка, 2003. – 576 с.
3. Ортинський В. Л. Управління в органах виконавчої влади України : навчальний посіб. / В. Л. Ортинський, З. Р. Кисіль, М. В. Ковалів. – К. : Центр учбової літ-ри, 2008. – 296 с.
4. Снітчук М. О. Контроль в роботі органів виконавчої влади / М. О. Снітчук // Органи державної влади в Україні: структура, функції та перспективи розвитку : навч. посіб. /

- кол. авт. : Н. Р. Нижник, С. Д. Дубенко, Н. Г. Плахотнюк [та ін.] / за заг. ред. Н. Р. Нижник. – К. – Івано-Франківськ : Нічлава, 2003. – С. 250-266.
5. Снітчук М. О. Контроль в управлінській діяльності / М. О. Снітчук // Екон. зростання України: стан та чинники забезпечення : зб. наук. пр. – К. : Логос, 2003. – С. 590-616.
  6. Снітчук М. О. Контроль як засіб зміцнення дисципліни виконання, підвищення ефективності роботи органів виконавчої влади та місцевого самоврядування / М.О. Снітчук. – К. : Київський міський ЦПК, 2005. – 29 с.
  7. Снітчук М. О. Пропозиції на науково-практичній конференції / М. О. Снітчук // Дисципліна і контроль у сфері діяльності органів виконавчої влади : мат. наук.-практ. конф. / Кабінет Міністрів України; Головне управління державної служби України ; Національна академія держ. упр. при Президентові України / за заг. ред. В. І. Лугового, Ф.Т. Панасюка. – К. : НАДУ, 2004. – С. 198-204.

Statement of the problem. Theoretical, methodological and practical study of control in public administration and civil service is an important and independent area of research in the field of public administration. It is conditioned primarily important analysis of the current legal provision of public administration, development of procedural content compliance during the reform of public service and public administration in Ukraine. Because of the efficiency of the State apparatus in Ukraine depends primarily increase quality of life, the material of Ukrainian citizens, the country's credibility in the international community.

Urgency. The need to improve management at the state and local levels actualizes the problem of improving the efficiency of control functions in the central and local authorities. Legal analysis of the current regulatory framework to control Ukraine in public administration should be generalized in terms of procedure, the practical management of public content.

Purpose of the article – analysis procedural approaches to implement control functions, including its improvements in governance based on interpretative model.

Our task was to study – using a variety of methods, techniques, tools, techniques, including new understanding to enter the new content control functions in the public administration in Ukraine.

Summary. Traditionally, control is defined as the process of ensuring the organization achieve its goal, which consists of establishing criteria for the taking of progress and implementation of adjustments in the event that the results

achieved substantially different from the established criteria. The most important task control – to prevent possible omissions and errors, to induce officials to perform their duties in good faith, help increase personal responsibility for the assigned area of work. Control acts as one of the main types of state control is a function of management, stage management and control bodies are almost all emerging economies. The need for such bodies, which would provide from the standpoint of the interests of society, the state and public control over the activity of the state apparatus, will be permanent.

An important part of constitutional principles in public administration is the observance of law and order in the country, the principles and procedure control. The task of the control system of executive power are especially ensuring strict compliance with the Constitution of Ukraine, laws, orders and other regulations by all agencies and departments of the executive power, every employee, promote the good results performance, not only fixation and interpretation of management results.

Conclusions and outcomes. Control is also a function of management, and its stage. How does management control is important not as a goal, but primarily to the successful implementation of the process of governance. At the present stage of reforming governance becomes particularly important interpretative and social value control, its existence as a prerequisite for legitimacy, adjusting behaviour controlled object. Control can not be limited to control over execution of documents, but must acquire a growing social content, focusing on achieving positive social effect.